

MARIAN GODINĂ FLASH-URI DIN SENS OPUS

CUPRINS

Mami și tati	7
Bacalaureat.....	9
Admitere la Cămpina.....	15
Prima zi de școală	19
A doua zi de școală.....	23
Iluzii	28
Iubita din școală	31
Șobolanul din magazie.....	36
Mihuț.....	38
Scandal	42
Nea Costică și pepenii	45
Fiola alcoolscop.....	51
Petrică	53
Petrică – Epilog	59
Colonelul din Kazahstan	62
Fler.....	66
Andiamo, Maricico!	68

Leul și pisimâții	70
Vorba dulce...	75
Frații Bombă și Fitul.	78
Bunul samaritean	80
Trompa lui Dorel.	84
Urâcioșii	90
Mama răniților.	93
Preteni.	97
Sens unic.	100
Trecerea de pietoni	102
Un polițist rutier	105
Cum să scapi de amenzile de circulație	107
Luca.	111
Diva intangibilă.	113
Lapte și fiere.	116
Iubire, drame, tragedii	118
Iarăși iubire	129
Și mai multă iubire	133
Flash-uri din sens opus	148
Închiderea și redeschiderea paginii de Facebook	157
Premianții fără premii	169
...unul pentru toți	171
Stop! Trece Dorel!	174
Te-ai mai face polițist?	178

MAMI ȘI TATI

Tânărul își lăsase acasă fetița de cinci anișori și acum aștepta emoționat pe holul maternității nașterea celui de-al doilea copil. O să fie băiat? O să fie fată? Medicina vremii nu îi răspunsese la întrebarea pe care și-o puneă de nouă luni, iar acum mai erau câteva minute și avea să afle. Fiorii erau tot mai mari și minutele păreau ore. Așezase buchetul de flori pe un scaun și se plimba pe coridor, dintr-un capăt în celălalt, când își făcu apariția doctorul, care se îndreptă tăcut spre el și îl bătu pe umăr. Îi dezvălui că are o fetiță, apoi îi întinse palma dreaptă în care ținea o verighetă de aur și îi spuse că-i pare rău. Nu putuse să facă nimic...

Femeia făcea mâncare. Pentru că soțul ei era plecat pe un mare șantier al țării din acea vreme, gătea acum doar pentru copiii ei, o fetiță de trei ani și un băiat de doi.

Un accident de muncă...

Diriginta poștei din localitate aflase prima. De la ea, au aflat și alții, vestea se răspândea în sat cu repeziciune. Numai femeia gătea liniștită în continuare, iar copiii se jucau în preajma ei și erau cu

gândul la soțul care avea să se întoarcă acasă în scurt timp.

Nu s-a mai întors...

Tânărul văduv se mutase să lucreze în Brașov, dar se ducea des la Provița de Sus, unde era înmormântată mama copiilor lui. În cimitirul urât și trist, o vedea de fiecare dată pe femeia în negru, și ea tot cu doi copii, și ea tot văduvă.

Au ajuns să se cunoască. S-au cunoscut atât de bine, încât s-au căsătorit și au făcut un copil. Un băiat. Un băiat care pe atunci n-avea caschetă.

Pentru că era pe 7 septembrie și a doua zi se sărbătorea Nașterea Maicii Domnului, mi-au pus numele Marian. Marian Godină.

FIOLA ALCOOLSCOP

Pe vremea când nu eram încă dotați cu etiloteste, foloseam mult vestitele fiole alcoolscop. Acestea erau niște instrumente clasice, oarecum primitive, de determinare a alcoolemiei din aerul expirat, bazate pe reacția chimică dintre substanța reactivă din tubul de sticlă și aerul cu conținut de alcool din expirația persoanei testate. Lesne de înțeles că erau de unică folosință.

Într-o dimineață, pe la patru, participam la un filtru organizat pentru depistarea conducătorilor auto ce conduc sub influența alcoolului. Aveam câteva luni în Poliție, așa că ascultam de colegii mei mai vechi și eram atent la ei. Câte mașini am oprit, atâtea fiole am irosit. Un coleg mai în vârstă mi-a spus să nu mai „stric” fiole degeaba și să-i pun pe șoferi să sufle spre mine.

– Doar dacă simți că miroase a alcool, îi pui fiola.

Deși mi se părea total neigienic, nu am comentat nimic. La următoarea mașină oprită, am cerut actele șoferului și am urmat sfatul colegului.

– Ați consumat alcool?

– Nu.

— Vă rog să suflați în direcția mea.

Omul a întins gâtul spre mine și a suflat cu putere. Am fost lovit frontal de o combinație aproape letală de miros de canal, hidrogen sulfurat, fruct de Durian, alimente alterate, putoare de sconcs și, parcă, puțin usturoi. Ghinionul și mai mare a fost că m-a prins cu garda jos, adică exact când inspiram, așa că am adulmecat din plin. Șoferul, săracul, n-avea nicio vină. Era cinci dimineața, venea de la drum lung. Ipocrit va fi ăla care va spune că lui nu-i miroase gura dimineața. E un fenomen natural, cauzat de bacteriile din gură care lucrează în timpul nopții. Probabil că bacteriile aceluia om erau mai harnice de fel. În altă ordine de idei, nu e obligația șoferului să-i miroasă gura a levănțică. Vina era a mea și tocmai plătisem pentru ea. Pentru a nu-l face pe om să se simtă prost, mi-am păstrat mimica și nu am schițat niciun alt gest.

Eu îmi luasem pedeapsa, dar colegul ce mă învățase meserie? I-am spus șoferului să aștepte și m-am dus la „domn’ profesor”.

— Șoferul ăsta îmi cam pare băut, dar parcă nu miroase a alcool, eu sunt și puțin răcit, nu știu ce să zic...

— Lasă, că mă duc eu să verific.

— Succes! i-am urat în gând.

COLONELUL DIN KAZAHSTAN

După o noapte obositoare de serviciu, mă îndreptam spre sediu cu gândul la patul relaxant ce mă aștepta acasă. Stăteam la semafor, așteptând nerăbdător să se facă verde pentru virajul la stânga, de pe Vlahuță spre Hărmanului. Semaforul s-a făcut verde pentru direcția înainte, spre gară. Mașina din fața mea a pornit la stânga, fiind aproape să lovească frontal un Logan ce venea din sens opus. Deși eram rupt de somn și credeam că îmi încheiasem ziua de muncă, nu am putut rămâne impasibil. Mă simțeam dator ca măcar să îl avertizez verbal pe șoferul care încă nu se trezise îndeajuns în dimineața aceea. Nu aveam de unde să știu, în acel moment, că omul nici măcar nu dormise. Am pornit sirenele și m-am strecurat printre mașinile oprite în intersecție pentru a evita accidentul. Cu greu, omul de la volan a sesizat că în spatele său se afla o mașină de poliție ce încearcă să îl oprească și într-un final s-a conformat. M-am dus spre mașină, intuind deja că nu e în regulă ceva și că e foarte posibil să îmi prelungească serviciul. Ajungând la geamul șoferului, care era deschis, mi-am putut da seama instantaneu de

ce trecuse omul pe roșu. Nu aveai nevoie nici de fler și nici de etilotest ca să realizezi asta. Nici măcar de un simț olfactiv prea dezvoltat. M-a izbit un damf de alcool care dorea parcă să mă lipească de asfalt. Atenția mi-a fost atrasă repede de ocupantul din dreapta față, un câine imens, alb, cu o limbă de un metru scoasă afară și cu un penis erect de o lungime cel puțin egală cu a limbii. Nu puteam decât să îmi închipui ce se întâmpla în mașina aia înainte de a trece pe roșu, însă nu am vrut să-mi dau frâu liber imaginației și am preferat să rămân la ideea că acel animal e cel mai bun prieten al omului și-atât. După ce i-am cerut actele șoferului, l-am întrebat dacă a consumat alcool și nu m-am mirat când răspunsul lui a venit ferm: NU! Era de fapt o întrebare mai mult retorică, fix ca atunci când ajungi acasă și cineva din casă te întreabă dacă ai venit. Nu, nu am venit, sunt încă pe drum, ajung într-o oră. Patul meu călduros era tot mai departe, știam că voi avea de lucru cel puțin încă vreo câteva ore. L-am rugat pe om să iasă din mașină, iar acesta a coborât cu greu, cu ajutorul meu. L-am sprijinit de mașină și în timp ce-l verificam, a trebuit să mă crăcănez ca să nu fiu udat de lichidul de la aerul condiționat, care se scurgea de sub mașină. Eram obosit. Atât de obosit, încât nu am realizat din prima că mașina nu avea aer condiționat, nici nu era cald afară și lichidul nici nu venea de sub mașină. Omul băuse foarte mult. M-am ferit cum am putut din calea viiturii și l-am dus pe om în ghereta unui agent de pază care era chiar peste drum. Câinele cel mare, alb, credincios, ne-a urmat. Omul nu a vrut să sufle în etilotest.

Nu a vrut nici să-i fie recoltat sânge. Susținea că e colonel în armata din Kazahstan și că nu stă de vorbă cu un amărât de agent de poliție. I-am dat o foaie de hârtie pe care urma să își scrie declarația. Cu chiu, cu vai, scria câte un cuvânt. La un moment s-a oprit și m-a întrebat de ce-i fac asta.

– Pentru că refuzați să suflați în etilotest și nu doriți nici să vă fie recoltate probe de sânge.

– Păi de ce să suflu, dacă nu eu am condus?

– Dar cine a condus? I-am întrebat eu, anticipând răspunsul lui.

– Câinele! a răspuns răspicat omul, arătând cu degetul spre vinovat, care stătea în șezut cuminte și care părea că își revenise din starea de euforie.

I-am zis că e propria-i declarație, așa că poate scrie cum crede de cuviință. Omul a scris că el era în dreapta, iar mașina era condusă de câine.

L-am rugat să ia loc pe o băncuță și să aștepte până termin cu actele. S-a așezat lângă câine și a început să îl mângâie și să-l pupe. M-a întrebat dacă pleacă acasă după ce terminăm. Văzând strânsa legătură între câine și om, i-am spus că el va putea pleca imediat ce termin, însă despre câine... s-ar putea să fie reținut. Se pare că atinsesem un punct foarte sensibil. În timp ce scriam, auzeam ce-i spunea câinelui, pe care îl mângâia mai cu foc:

– Ce ți-am făcut, mă? Te-am băgat în căcat... Nu pot să cred ce-am făcut... Tu ești fratele meu, nu pot să îți fac așa ceva.

La un moment dat, s-a ridicat în picioare și a strigat:

– NU! Nu pot să îi fac așa ceva, ăsta e fratele meu! Nu pot! Recunosc! Eu am condus! Vreau să scriu și să recunosc!

Am răsuflat ușurat, gândindu-mă că nu va mai trebui să probez că el a condus, nu câinele. Ar fi fost foarte greu...

Peste vreo doi ani, eram de serviciu în Piața Sfatului, la Romanian Music Awards. Niște persoane au venit la mine și mi-au spus că pe trotuar e căzut un bărbat. M-am dus acolo și am recunoscut imediat câinele cel mare, alb, credincios. Își păzea stăpânul care ședea întins, îmbrățișând un bidon de bere.

Colonelul din Kazahstan căzuse... pe front.

FLER

Mașina din fața mea mergea cam tare, făcea slalom și schimba benzile cam des. Am accelerat cât să rămân aproape de ea... Voiam să văd dacă omul de la volan are ceva pe suflet. Omul îi dădea tare în continuare. Dacă mai schimbă o dată banda fără să semnalizeze, o să-l opresc. Desigur, așa s-a întâmplat. În plus, observasem și că lipsea centura. L-am oprit și m-am dus la el la geam.

– Mergeți cam haotic, s-a întâmplat ceva?

– Sincer nu s-a întâmplat, dar e pe cale să se întâmple. Am o urgență.

– Ce fel de urgență, medicală?

– S-ar putea chema și așa... e... e grav... chiar nu mai pot... trebuie să ajung urgent acasă... chit că îmi e rușine... vă spun... fac pe mine... chiar nu am mai pățit așa ceva... vă rog...

Șoferul mi-a dat actele, iar eu am plecat spre mașina de poliție pornit să scriu sancțiunea. Omul a coborât după mine și văzând că nu mă poate îndupleca, a început să urle:

– Dom'le, MĂCACPEMINE! Chiar nu înțelegi?

Poate că par neînțelegător, dar auzisem abureli d-astea de prea multe ori. Oricum șoferul ăsta se prefăcea foarte bine, avea privirea gravă, ochii ușor bulbucăți, până și venele de pe tâmplă erau mai proeminente și se agita destul de tare. L-am rugat să meargă în mașină, însă a zis că nu poate sta jos. Trebuie să spun că în meseria asta există ceva ce se numește FLER. Ei bine, flerul meu îmi spunea că omul joacă teatru, chiar mă amuza cum se manifesta și la ce nivel se cobora pentru a scăpa de o amendă. Aveam câțiva ani de experiență, nu își găsisese persoana pe care să o ducă de nas. După cum spuneam, e vorba de fler.

În timp ce scriam procesul-verbal, mai aruncam câte-o privire la șoferul agitat care continua sceneta, împreunându-și picioarele așa cum făceam toți când eram mici și preferam să ne abținem decât să ne ducem în casă și să nu ne mai lase părinții afară odată ce am intrat. La un moment dat, teatrul s-a sfârșit. Văzând că nu „pun botul” la scena lui ieftină, omul a intrat cuminte și resemnat în mașină și a așteptat. M-am dus și eu, cu procesul-verbal completat. Rămăsese să bifez amendă sau avertisment, doream să văd atitudinea de final.

Șoferul era în mașină cu geamul închis. Când m-a văzut, a deschis puțin geamul, fără să mai spună nimic. Era iarnă, în mașina lui era cald, afară era frig. Aerul cald din interior a ieșit rapid prin mica deschizătură a geamului.

Am bifat avertisment, cu mâna tremurândă.

Bietul om făcuse ceea ce ar fi trebuit să fac eu pe el... Pe el de FLER.

TROMPA LUI DOREL

Un om inteligent nu te va șicana niciodată în trafic, cel puțin nu intenționat. Poate greși, poate fi o clipă de neatenție sau orice alt motiv. Omul deștept te va face să înțelegi că îți cere scuze, va pune în funcțiune avariile, te va saluta (fără să ridice ambele mâini de pe volan, că iar naștem polemici).

Ce avem de făcut, atunci când ne șicanează cineva în trafic? Am stabilit încă din prima frază că omul e prost. Acum avem variante: să-i arătăm că suntem la fel ca el sau chiar că-l întrecem. Dacă alegem varianta asta, putem să-i frânăm brusc în față, să claxonăm, să-i arătăm vreun deget, să deschidem geamul și să-l scuipăm ori să aruncăm spre el cu vreun obiect nefolositor de prin mașină. Putem încerca să-l blocăm, iar după ce îl determinăm să oprească, să coborâm la el. Atenție, la momentul ăsta, știm despre el doar că e prost. S-ar putea să aflăm însă și alte lucruri: că e un luptător de K1 ușor iritat, vreun boxer cam nervos ori poate genul de șofer care are obiceiul să conducă având o sabie lângă el...

Din fericire, mai avem o variantă disponibilă. Să-l ignorăm, eventual chiar să ne cerem noi scuze și să-l salutăm pe bizon. În cele mai multe cazuri, asta îl face pe berbec să cedeze și s-o ia ca pe o victorie. Deși noi știm deja că e prost, el nu știe asta, așa că orice mod de a-l face să înțeleagă că nu are dreptate ar fi o risipă de energie.

Am făcut această introducere, amintindu-mi de un accident rutier.

Un A6 făcut zob și o 1310 praf. Câțiva stâlpișori metalici culcați la pământ. Mulțimea de curioși era prezentă. Protagonisti: un om la 40 de ani, îmbrăcat bine, cu un tricou roz, mulat pe burtă, geacă faină cu glugă și blăniță, lanț galben la gât. Nu se vedea de geacă, dar aș fi băgat mâna-n foc că pe spatele tricoului era imprimată o sumă de bani, în dolari, desigur. După cum ați realizat, era șoferul de A6. În colțul celălalt al ringului, era Dorel. Îmbrăcat modest, cu niște blugi moșcoși și cu țigară-n gură. Mirosea a benzină și avea mâinile murdare. Cine a avut 1310 știe că se întâmplă des să ajungi acasă mirosind a benzină și cu mâinile murdare, asta dacă nu cumva foloseați mănuși când scoteați jiclorul pentru a sulfa în el. Fiindcă, deh... benzină proastă.

Am calmat spiritele, ne-am lămurit că nimeni nu are nevoie de îngrijiri medicale și am încercat să ne facem o idee despre ce se întâmplase.

– Ce să se-ntâmple? Mergeam liniștit pe banda doi, când a venit ăsta, cu rabla lui, drept în mine și m-a împins în stâlpi. Mașina mea e varză și mâine avea programare la RAR, să-i fac autentificarea, abia am luat-o.

– Lasă, bă, că și a mea era programată la RABLA. Ce le mai duc acum? Îmi dai tu alt voucher? Găsisem să-l dau cu două de milioane. Acum mai iau pula!

– Vă rog să vorbiți frumos și pe rând.

– Eu v-am zis ce am avut de zis. Oricum o să vină și avocatul meu, apare imediat. L-am sunat și i-am zis ce-am făcut.

– Sună-l și pe tac-tu și spune-i că mai bine făcea una mică, în loc să facă un prost.

I-am atras încă o dată atenția lui Dorel să vorbească frumos.

– Păi, mă enervează ăsta cu avocatul lui cu tot. Vă zic eu ce-a fost, mie nu-mi trebuie avocat și nici nu sun pe nimeni. Oricum dracu' știe pe unde mi-a sărit telefonul ăla, și-așa era un răci. Mașina asta o duceam poimăine la programul ăla rabla, să iau și eu ceva pe ea. În seara asta, am zis să mai dau o tură, așa, de control. Am ajuns la semafor și am dat de boul ăsta, eram în paralel cu el. Ambalam mașina că o găsisse dracii și nu stătea la ralanti nici s-o fuți.

– Vorbește frumos !

– Mă scuzați. No... Eu ambalam mașina că nu stătea la ralanti nici s-o... așa... iar prostul ăla rânjea fasolea la mine. Normal că m-au luat dracii. Când s-a făcut verde, i-am luat fața. Nu știi cum să vă zic frumos, eu așa vorbesc... am făcut și ceva facultate vreo câțiva ani și, no... acolo așa se vorbește.

– Spune cu vorbele tale, dar fără să înjuri.

– Ce să mai, frate, am plecat de la semafor bine, l-am lăchit rău, i-am dat ceață la nepot, știi cum s-a dus dăcioara mea? Mai că nu-mi mai venea s-o dau.

Fraierul a văzut că i-am dat cu umilire și s-a umflat la mine. M-a depășit și când a ajuns în fața mea a pus frână brusc. Noroc că am reflexe bune, am făcut trei-patru pedale și am oprit exact la țanc. Mi-a făcut așa tot drumul. Am prins momentu' și m-am băgat să-l depășesc. Chiar voiam să mă duc în treaba mea, să-l las pe fraier, dar când am ajuns în dreptul lui, sclăvoiuil a deschis geamul și mi-a arătat... Cum se zice? Să nu ziceți că iar vorbesc urât...

– Ți-a arătat semne obscene...

– Așa, așa... Mi-a arătat semne d-ălea... obscene. Nu era asta bai... hai, că îmi arăți muie... nu mă supăr, dar când l-am auzit că-și bagă pula-n mama... mi-am luat foc rău. Toate până la mama. Am văzut negru în fața ochilor și am tras cât am putut dreapta de volan. Când i-am futut una, drept în stâlpul ăia s-a înfipt, cât e mașina lui de balenă.

– Și dacă erau pietoni pe trotuar?

– Eee... păi, băi, Gimmy Trancan, tu crezi că ninge pe mine? M-am gândit la asta înainte și m-am uitat să văd dacă e careva. M-am gândit până și la prostan, știam că nu pățește nici pe dracu', că are airbag-uri, alea alea... suntem dotați.

– Dar la tine te-ai gândit?

– Logic! Eu m-am ținut de volan cât am putut, nu vezi că n-am nicio zgârietură? Le am pe ăstea de pe mâini doar, le zice șmenuri, le-am făcut la zbârnă.

– Alcool ai băut?

– Am băgat două păhărele, cât să-mi reglez jocul din volan, recunosc. Oricum, îmi pui țâța aia în gură, la ce să mănânc borș?

Aici a intervenit avocatul celui alt șofer, care ajunsese între timp:

– Ne va despăgubi asigurarea lui, dacă este băut? Dorel începuse să râdă.

– Bă, tu ești avocat? Păi tu ești la fel de prost ca și clientul tău. Io de juma de oră mănânc căcat aici că duceam mașina la Remat și tu întrebi dacă te despăgubește asigurarea.

– Adică nu are asigurare?

– Ba daaaaa! Șapte asigurări are! I-am făcut la mai multe, ca să fiu sigur că te despăgubește pe tine. Aaa... Și are și d-aia casco. Casc-o tu, că ți-o dau eu.

Deși Dorel vorbea ca la ușa cortului și avea nevoie de dicționar de termeni argotici ca să-nțelegi tot ce spunea, avocatul păstra același ton oficial.

– Nu este nicio problemă, vă vom da în judecată. Este în regulă. Sunteți angajat undeva?

– Am fost. Am lucrat *lobonț*, dar m-au dat afară.

Nu mi-am putut abține curiozitatea și l-am întrebat:

– Cum adică ai lucrat *lobonț*?

– Adică portar. Stăteam de pază la o firmă, dar nu cu acte.

– Și de ce te-au dat afară?

– Să zicem că... luam prea multe goluri... înțelegi tu ce vreau să spun...

Am mers la sediu, unde am întocmit toate actele necesare, Dorel nu a fost de luat sânge, a avut alcoolemie doar de contravenție.

După ce am terminat, am coborât cu toții din birou. Avocatul a ținut să-i spună încă o dată lui Dorel că-l vor da în judecată.

– Domnule avocat, vreți să vedeți un elefant?

Dorel și-a întors buzunarele de la pantaloni pe dos (goale, desigur) și acum îi atârnau până aproape de genunchi.

– Io-te elefantul! Țstea-s urechile. Dă-mă în judecată și o să-i vezi și trompa.

DIVA INTANGIBILĂ

De câte ori ies cu prietenii în oraș, de atâtea ori la masă se ajunge la discuții despre poliție. Pe cine a mai oprit poliția, cine a mai luat amendă, dacă au voie să stea cu radarul neinscripționat, dacă e bine să semnezi sau nu procesul-verbal și multe altele. De data asta, la masă era o fătucă pe care nu o cunoșteam. Nici ea nu mă cunoștea pe mine, implicit nu știa că-s polițist. A început să ne povestească mai multe despre experiențele ei cu Poliția Rutieră.

— Aaa, eu nu am luat niciodată amendă, deși m-au oprit de multe ori. Dar sunt atât de fraieri, că le zâmbeam frumos, mă dădeam în vorbă cu ei, îi abuream imediat. La unul i-am dat odată un număr de telefon care nici măcar nu era al meu. Ha, ha, ha, cât o mai fi sunat, bolovanul. Altă dată, i-am spus unuia că mi-ar plăcea să ne mai vedem și mi-am dat întâlnire cu el. Doar nu credeți că m-am dus? Cred că ce m-o mai fi așteptat fraierul, ha, ha, ha. Sunt toți niște lingăi.

Peste ceva timp, am văzut o mașină condusă de o fată care vorbea la telefon și nici nu purta centura.

Era fata din seara respectivă, cea neatinsă de amenzi, datorită farmecului ei de divă.

– Ooo, servus, dar tu ești polițist?

– Nu, sunt zugrav, dar în timpul liber mai fur câte o mașină de poliție și o uniformă și umblu prin oraș.

– Ha, ha, ha!

– Să-mi dai, te rog, actele, că se uită colegul meu la noi și nu aș vrea să creadă că flirtăm.

– Da, sigur, poftim!

– Să știi că mi-a plăcut mult de tine în seara aia, dar nu am îndrăznit să-ți cer numărul de telefon sau să te invit pe undeva și nici nu s-a ivit ocazia, că erau toți ăia la masă... Dar mi-ar plăcea să ieșim pe undeva, dacă vrei și tu, desigur.

– Sigur, și mie mi-ar face plăcere. Uau, ce mică e lumea, super că ne-am întâlnit așa, nu?

– Da, e super. Să aștepți aici puțin.

M-am dus în mașină și când i-am verificat actele, am observat că mai avea amenzi la greu. Deci lingăii ăia erau doar în capul ei. M-am întors la ea și i-am spus cât e amenda pentru telefon și centură.

– Păi mi-ai dat amendă?

– Da. Nu ai zis că ți-ar face plăcere să ieșim împreună?

– Ba da!

– Și-ți place să ieși cu lingăi? Chiar mă gândeam să te las fără amendă, dar apoi rămâneai cu impresia că sunt lingău și poate nu ai mai fi vrut să ieși cu mine.

– Nu aș fi rămas cu impresia asta, tu chiar m-ai amendat?

– Da. Dar dacă nu mai vrei să ne vedem din cauză că te-ai supărat, te înțeleg.

– Știi ceva? De-aia nu mai pot eu, de amenda ta. Uite că tot ies cu tine, să nu crezi că mă face pe mine o amendă, dar să știi că nu a fost frumos din partea ta.

– OK, mă bucur că nu te-ai supărat. Unde ne vedem și la ce oră?

– Diseară la 8, la Modarom în față. E bine?

– E perfect. Ne vedem atunci. O zi faină! Sau mai faină decât până acum.

– Mersi, la fel.

Pe la 8:10 stăteam în pat, când am auzit telefonul sunând. Era un număr pe care nu îl aveam salvat în agendă.

Cât m-o fi așteptat fraiera...

Un blog urmărit de peste 140 000 de oameni. Mii de comentarii, milioane de vizualizări pe rețele sociale. Care este rețeta succesului său? Textele lui Marian Godină sunt *momente* (în cel mai caragialian sens al cuvântului) din viața de zi cu zi, în care ne recunoaștem de îndată și cu care oricine poate rezona. Personajele, savuroase și memorabile, își pierd treptat identitatea și devin exponenți ai unor categorii sociale: parvenitul român care pleacă-n Italia, face o avere frumusică, își cumpără mașină la mâna a doua și-ncalcă legi prin țară, pozând în mare afacerist; bețivanul care-njură întruna, dar recunoaște când greșește, și pe care n-ai cum să te superi; micul întreprinzător român, cu inimă mare, care încearcă să câștige un ban cinstit, dar se pomenește că norocul îi joacă renghiuri.

Limbajul povestirilor e frust, nefiltrat, dar cu atât mai autentic, dovedind faptul că autorul are ureche bună, reține fidel detalii și le redă într-o manieră directă, apăsând puternic pedala (auto)ironiei. Avem dinaintea ochilor un soi de oglindă a societății românești contemporane, în care se regăsesc cuprinși în trafic inocenți și mârłani, tineri care se umflă-n pene de dragul unei femei sau bătrâni hârșiti care „știu ei cum merg lucrurile în țara asta”. E un mozaic colorat, din care nu lipsesc nici tristetea, nici hazul, nici moartea, nici viața, nici dragostea.

RĂZVAN NĂSTASE

Î N A F A R A C O L E C Ț I I L O R

CURTEA VECH E

Pentru a comanda online sau pentru lista completă a titlurilor publicate la Curtea Veche, vizitează www.curteaveche.ro

www.curteaveche.ro

ISBN 978-606-588-860-9

9 786065 888609